

Sygn. akt VII U 1718/14 post. z dnia 22.02.2016 r. sprostowano oczywistą omyłkę w wyroku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 2 lipca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 17 czerwca 2015 roku do dnia 31 marca 2019 roku.

Sygn. akt VII U 1718/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lipca 2014 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzekająca w dniu 26 czerwca 2014 roku uznała ją za zdolną do pracy (k. 35 akt rentowych).

Ubezpieczona złożyła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż stan jej zdrowia pogarsza się, w szczególności z powodu schorzeń pulmonologicznych. Z ich powodu nie jest w stanie wykonywać zatrudnienia swoim zawodem tj. jako szwaczka (k. 2 a.s.).

Organ rentowy zażądał oddalenia odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. K. urodziła się w dniu (...). Z wykształcenia jest introligatorem, jednak od 1983 roku pracowała nieprzerwanie jako szwaczka. W chwili złożenia wniosku o przyznanie prawa do renty (tj. 14 kwietnia 2014 roku – k. 1-8 a.r.) wnioskodawczyni nadal była zatrudniona w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł., w okresie od 29 stycznia 2013 roku do 25 października 2013 roku przebywała zaś na zasiłku chorobowym, przedłużonym do 9 miesięcy z powodu gruźlicy płuc (k. 23 a.r.).

Obecnie u odwołującej rozpoznano stan po przebytej gruźlicy płuc powikłanej objawami przewlekłego zapalenia oskrzeli oraz wznowę procesu gruźliczego w 2013 roku z pozostałymi trwałymi uszkodzeniami mięszu płucnego w postaci zmian rozejmowych i rozstrzeni oskrzeli oraz objawów nasilonej nadreaktywności oskrzeli ze stałym upośledzeniem wydolności oddechowej w badaniach czynnościowych, zawroty głowy w wywiadzie, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa, bez objawów korzeniowych i ubytkowych oraz wole guzkowe naczynne tarczycy w trakcie leczenia tyreostatykami do leczenia radiodem. Dominującymi schorzeniami są schorzenia płuc, będące konsekwencją przebytej gruźlicy płuc 1972 roku oraz jej wznowy w 2013 roku. Zmiany jakie pozostawiły powyższe choroby mają charakter trwały i nieodwracalny, powodujący znacznego stopnia upośledzenie sprawności oddechowej organizmu. Przebyta pierwotnie gruźlica spowodowała powstanie objawów przewlekłej obturacyjnej choroby płuc. Wówczas już wnioskodawczyni podjęła zatrudnienie w zakładzie pracy chronionej. W 2013 roku wskutek wznowy procesu gruźliczego leczono wnioskodawczynię przez okres 7 miesięcy lekami przeciwprątkowymi. Nastąpiło wówczas nasilenie choroby POCHP, nasilenie objawów rozejmowych o objawów związanych z niedoczynnością oskrzeli. Skutkuje to koniecznością zwiększenia dawek leków wziewnych ale też małą skutecznością leczenia. Przy tym zaznaczyć należy, iż jeszcze przed wznową gruźlicy, w latach 2001-2009 odwołująca z powodu zaostrzeń objawów POCHP wymagała leczenia szpitalnego aż 18 razy. Schorzenia te mają charakter trwały, nie rokują poprawy wydolności układu oddechowego. Dodatkowo stan ogólny pogarsza schorzenie tarczycy – nadczynność, rozpoznana w trakcie leczenia wznowy gruźlicy. Schorzenie endokrynologiczne ma wpływ na ogólną sprawność organizmu wnioskodawczyni, w szczególności związany ze skutecznością leczenia stanów spastycznych oskrzeli i nasiloną obecnie nadreaktywnością oskrzeli. Schorzenia neurologiczne zaś występują obecnie bez cech dysfunkcji ruchowej kręgosłupa, bez drażnienia korzeni rdzeniowych, bez zaburzeń czucia i bez osłabienia siły mięśni kończyn, mogą zaś obecnie powodować jedynie okresową niezdolność do pracy, możliwą do leczenia ambulatoryjnego. Schorzenie to jest podstawą do orzeczenia u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy od dnia badania przez biegłych tj. od 4 lutego 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku (opinie biegłych neurologa, endokrynologa i pulmonologa k. 19-20 a.s.).

Z powodu wymienionych wyżej schorzeń układu oddechowego oraz schorzeń endokrynologicznych, współistniejących z nimi, a mających zdecydowanie negatywny wpływ na sprawność ogólną oraz leczenie spastycznych stanów oskrzeli i nasilającej się nadreaktywności oskrzeli, W. K. jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy w zawodzie wykonywanym i częściowo niezdolna do pracy w ogóle. Schorzenia układu oddechowego mają charakter nieodwracalny i trwały, mimo leczenia nie rokują istotnej poprawy w wydolności układu oddechowego. Dlatego też uznać należy, za opinią biegłych sądowych, iż niezdolność ta istniała od dnia 18 marca 2014 roku i trwać będzie 5 lat tj. do 1 kwietnia 2019 roku (opinia k. 19-20 a.s. oraz opinie uzupełniające k. 43-45 a.s.).

Ponieważ ustalenie, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy, wymagało wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił na tę okoliczność dowody z opinii biegłych lekarzy. Organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego pulmonologa, w zakresie określenia daty początkowej istnienia częściowej niezdolności do pracy, domagając się jej uzupełnienia. Pozwany podniósł, iż po zakończeniu 9- miesięcznego zasiłku chorobowego wnioskodawczyni została dopuszczona do pracy na stanowisku szwaczki przez lekarza medycyny pracy, wróciła do pracy. W maju 2013 roku była oceniana przez lekarzy orzeczników ZUS i wówczas nie stwierdzono u niej długotrwałego upośledzenia wydolności oddechowej na poziomie istotnym. Stan jej pogorszył się dopiero w czerwcu 2014 roku, z powodu ostrej infekcji dróg oddechowych. Wówczas uzyskała zasiłek chorobowych, a następnie prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 19 grudnia 2014 roku do 16 czerwca 2015 roku. Z tych względów data powstania częściowej niezdolności do pracy określona na 18 marca 2014 roku jest przedwczesna (k. 35 a.s.).

Sąd uwzględnił powyższy wniosek, a biegli opiniujący w sprawie, w szczególności pulmonolog, podtrzymali swoją pierwotną opinię z dnia 27 listopada 2014 roku, również w zakresie daty początkowej powstania niezdolności do pracy. Wskazać również należy, iż biegli uznali, iż dokumentacja lekarska zawarta w aktach ZUS, zgromadzona na etapie postępowania orzeczniczego, dawała podstawę do ustalenia u wnioskodawczyni częściowej niezdolności do pracy (k. 30 oraz k. 43-45 a.s.).

W ocenie Sądu przedmiotowe opinie były rzetelne i jasne, a jej wnioski, wskazujące na istnienie u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy w okresie od 18 marca 2014 roku i przewidywany okres jej trwania do końca marca 2019 roku, kategoryczne i przekonujące. W tej sytuacji Sąd uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną i nie kontynuował postępowania dowodowego. Zastrzeżenia organu rentowego w dniu 4 stycznia 2016 roku zawierały jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych, w tym samym zakresie co poprzednio. Wywołanie więc kolejnej opinii w tym postępowaniu nie było konieczne ani zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (w przypadku ubezpieczonej urodzonej w (...) roku wynoszący 5 lat),

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W toku postępowania przed organem rentowym ustalono, iż wnioskodawczyni spełnia warunki wynikające z art. 57 ust. 2 i 3 tj. udowodniła w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę wymagane 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz w chwili składania wniosku była zatrudniona. Nadto w okresie od czerwca do grudnia 2014 roku otrzymywała zasiłek choroby, zaś od 19 grudnia 2014 roku do 16 czerwca 2015 roku pobierała świadczenie rehabilitacyjne (vide pismo ZUS – akta sprawy).

Jak ustali Sąd w niniejszym postępowaniu W. K. jest osobą częściowo niezdolną do pracy od dnia 18 marca 2014 roku na okres do 31 marca 2019 roku. Sąd zmienił zatem zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 17 czerwca 2015 roku (od dnia po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) do dnia 31 marca 2019 roku.

Mając powyższe uwagi na względzie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.